

ZBIERKA ZÁKONOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2021

Vyhlásené: 23. 01. 2021

Časová verzia predpisu účinná od: 23. 01. 2021

Obsah dokumentu je právne záväzný.

23

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 6/2019-78

V mene Slovenskej republiky

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a zo sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa), Ladislava Duditsa, Libora Duřu, Miroslava Duriša, Jany Laššákovéj, Miloša Mađara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetihó, Roberta Šorla a Martina Vernarského prerokoval návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Miroslavom Kadúcom, PhD., Trojičné námestie 4, Trnava, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 130 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 74 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrhu skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Predmet konania a odôvodnenie návrhu skupiny poslancov

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 31. októbra 2018 doručený návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „skupina poslancov“ alebo aj „navrhovatelia“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 130 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „predchádzajúci zákon o ústavnom súde“); teraz § 74 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) účinného od 1. marca 2019, ktorý sa použije i na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované (§ 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde)], o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona

č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 ústavy a o súlade § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 46 ods. 1 ústavy.

2. Skupina poslancov v úvode odôvodnenia návrhu na začatie konania poukazuje na to, že sporné ustanovenie § 12 ods. 9 zákona o tepelnej energetike je upravené v druhej časti zákona s názvom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“. Je teda zrejmé, že hoci ide o regulované podnikanie, stále ide o podnikanie v trhovom hospodárstve, ktorého základné ústavné garantované princípy by mali byť rešpektované.
- 2.1 Citujúc zákonné ustanovenie § 20 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, v zmysle ktorého môže odberateľ skončiť odber tepla na základe zákona alebo dohodou, je toho názoru, že motivácie odberateľa na skončenie odberu tepla môžu byť rôzne. Jednou z pohnútok môže byť snaha o vybudovanie vlastnej domovej kotolne, rovnako ako aj výber nového dodávateľa, ktorý v rámci funkčných trhových mechanizmov ponúka výhodnejšie podmienky na využívanie služby odberu tepelnej energie.
- 2.2 Skončenie odberu tepla od doterajšieho dodávateľa je tak podľa navrhovateľa možné považovať za nutnú podmienku na zmenu dodávateľa na úkor (resp. v prospech) iného dodávateľa. Ak chce odberateľ zmeniť dodávateľa, zákon o tepelnej energetike podmieňuje takéto rozhodnutie nasledujúcimi podmienkami:
 - „(i) dohodou s doterajším dodávateľom – a to iba za predpokladu, ak odberateľ uhradí doterajšiemu dodávateľovi ekonomicky oprávnené náklady (tzv. odpojovací poplatok) podľa § 20 ods. 3 zákona o tepelnej energetike. Pritom podľa § 20 ods. 4 zákona o tepelnej energetike podrobnosti o ekonomicky oprávnených nákladoch, t. j. ich rozsah a spôsob ich výpočtu neustanovuje zákon, ale všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Úrad pre reguláciu sieťových odvetví;
 - (ii) ukončením odberu tepla zo strany odberateľa – za podmienky, ak zabezpečí dodávku tepla vyrobeného z obnoviteľných zdrojov energie v podiele o 20 % vyššom ako má doterajší dodávateľ tepla, a to v rámci procesu dohody s doterajším dodávateľom, podľa § 20 ods. 3 zákona o tepelnej energetike;
 - (iii) získaním kladného záväzného stanoviska obce vydaného podľa § 12 ods. 8 v spojení s § 12 ods. 9 zákona o tepelnej energetike o súlade výstavby domovej kotolne s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky;
 - (iv) získaním stavebného povolenia na výstavbu domovej kotolne podľa § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike. Špecifikom tohto povolenia je fakt, že doterajšiemu dodávateľovi garantuje osobitné zvýhodnené postavenie dotknutého orgánu v stavebnom konaní, ktorého stanovisko je záväzné (okrem toho môže mať zároveň aj postavenie účastníka stavebného konania).“
3. Podľa skupiny poslancov protiústavný stav je primárne spôsobený ustanovením § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, ktorý stanovuje, že pri výstavbe sústavy tepelných zariadení (napr. domovej kotolne) na vymedzenom území je dodávateľ v konaní podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „stavebný zákon“) dotknutým orgánom, ktorého stanovisko je záväzné (do prijatia novely zákona o tepelnej energetike z roku 2014 tomu tak nebolo, pozn.).
- 3.1 Skupina poslancov poukazuje na to, že dodávateľ tepla má súčasne postavenie účastníka konania podľa osobitného predpisu, ak sa povoľuje výstavba sústavy tepelných zariadení alebo jej časti na vymedzenom území dodávateľa zo zdroja tepla v centralizovanom zásobovaní teplom. Doterajší dodávateľ tepla tak môže svojím negatívnym (záväzným) stanoviskom znemožniť uplatňovanie § 20 zákona o tepelnej energetike napriek tomu, že odberateľ splnil všetky podmienky uvedené v tomto zákonnom ustanovení. Negatívne stanovisko dodávateľa môže byť priamou prekážkou pre vstup iného dodávateľa (podnikajúci subjekt) do zmluvného vzťahu s odberateľom, ktorý je základom realizácie práva na podnikanie. Navyše sa tým popiera zmysel celej druhej časti zákona o tepelnej energetike, v ktorej sa jednoznačne uvádza, že aj v oblasti tepelnej energetiky „ide“ o podnikanie.
- 3.2 Takýto model je podľa navrhovateľov zároveň v rozpore so základnými procesnoprávnymi garanciami (vymedzenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy), keďže zasahuje do práva

na riadne a plnohodnotné správne konanie, čím dochádza k limitácii až odopretiu základných procesných práv odberateľov tepla, čo je v ústavnoprávnom kontexte problematickejšie o to viac, že de facto dochádza k zásahu do roviny procesnoprávnej ochrany vlastníckeho práva.

4. Skupina poslancov v návrhu na začatie konania ďalej uvádza, že ustanovenia zákona o tepelnej energetike, ktoré sú vymedzené v I. časti tohto návrhu a vo vzájomných súvislostiach s ohľadom na metodológiu systematického výkladu interpretované v II. časti tohto návrhu, už boli predmetom konania na ústavnom súde, konkrétne v konaní vedenom pod spisovou značkou PL. ÚS 42/2015.
- 4.1 V predmetnom konaní skupina poslancov namietala nesúlad rovnakých ustanovení zákona o tepelnej energetike s čl. 20 ods. 1 až 3 ústavy. Tomuto návrhu (resp. návrhu v tejto časti) ústavný súd nevyhovел.
- 4.2 Navrhovatelia namietajú, že napriek tomu, že ústavný súd neidentifikoval rozpor ustanovení zákona o tepelnej energetike, ktoré sú vymedzené v I. časti tohto návrhu, s čl. 20 ods. 1 až 3 ústavy, tzn. s vlastníckym právom, v bode č. 92 nálezu vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 42/2015 konštatoval nasledujúce: *„Ústavný súd je viazaný návrhom. Z toho ústavný súd vyvodzuje, že navrhovatelia nepožiadali ústavný súd o prieskum súladu zákonnej úpravy so slobodou podnikania ani o prieskum napadnutých noriem zákona s ochranou, aká sa zaručuje siedmym oddielom druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy), ktorý prípadný prieskum pro futuro nevytvára prekážku res iudicata. Ústavný súd preto vykonal prieskum zákona o tepelnej energetike iba v rozsahu návrhu, ktorý sa obmedzuje na ustanovenia čl. 20 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu o základnom práve vlastníť majetok.“*
- 4.3 Podľa navrhovateľov aj keď je problematika viazanosti ústavného súdu návrhom v konaniach podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy (tzn. v konaniach o súlade zákona s ústavou) viac než polemická, o čom svedčí aj disontujúci názor sudkyne Marianny Mochnáčovej v predmetom konaní, faktom ostáva, že ústavný súd v zmysle svojho nálezu v konaní sp. zn. PL. ÚS 42/2015 odmietol preskúmať nesúlad napadnutých ustanovení nad rámec návrhu skupiny poslancov a zároveň identifikoval dva iné potenciálne okruhy nesúladu s ústavou.
- 4.4 Navrhovatelia zdôraznili, že v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 bolo zároveň explicitne konštatované, že toto rozhodnutie nevytvára prekážku rozhodnutej veci za predpokladu, že bude ústavný súd posudzovať nesúlad predmetných ustanovení zákona o tepelnej energetike s inými článkami ústavy. Podľa skupiny poslancov je tak v nadnesenom duchu možné dokonca konštatovať, že ústavný súd na takýto krok dokonca nabáda.
5. K nesúladu ustanovení § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 ústavy skupina poslancov uvádza, že vymedzený rámec referenčných ústavných noriem rešpektuje a zohľadňuje právny záver ústavného súdu vymedzený v náleze sp. zn. PL. ÚS 14/2014, v zmysle ktorého nie je možné/vhodné vytrhávať jednotlivé ustanovenia ústavy z kontextu (v tomto prípade ustanovenie čl. 35 ods. 1 ústavy) a interpretovať ich a aplikovať mimo daný kontext (v tomto prípade v kontexte čl. 32 ods. 1, čl. 51 ods. 1, ale aj čl. 55 ods. 1 ústavy).
- 5.1 Navrhovatelia by podľa ich tvrdenia chceli v prvom rade uviesť, že percepčia práva na podnikanie prešla nielen signifikantným sociálnym, ale aj ústavno-právnym vývojom. Pôvodné obmedzenie tohto práva len do sféry fyzických osôb (nález sp. zn. PL. ÚS 13/97) bolo neskôr v dôsledku posunu v interpretácii zo strany ústavného súdu rozšírené aj na právnické osoby (nález sp. zn. PL. ÚS 14/2014).
- 5.2 Uvedené je podľa navrhovateľov relevantné práve z toho dôvodu, že v zmysle § 1 ods. 1 písm. a) zákona o tepelnej energetike platí, že tento zákon upravuje podmienky podnikania v tepelnej energetike, pričom predmetom podnikania podľa tohto zákona je výroba tepla, výroba a rozvod tepla alebo rozvod tepla (§ 1 ods. 2 zákona o tepelnej energetike) a jedným z podnikateľských subjektov sú dodávatelia, ktorí sú definovaní buď ako fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je držiteľom povolenia na výrobu tepla, výrobu tepla a rozvod tepla alebo rozvod tepla alebo sa na ňu vzťahuje oznamovacia povinnosť podľa § 11 a ktorá dodáva teplo odberateľom [§ 2 písm. d) zákona o tepelnej energetike].
- 5.3 Jadrom a centrálnym bodom (tejto časti) návrhu je primárne zásah do práva podnikat', ktorým disponujú dodávatelia tepla. Tento zásah nastáva v dôsledku nerovnovážnej a nerovnakej pozície jednotlivých dodávateľov na trhu, keďže „aktívni“ dodávatelia, tzn.

subjekty, ktoré majú existujúce zmluvné vzťahy s odberateľmi, majú zároveň z tohto titulu konkurenčný náskok voči ostatným subjektom, ktoré sú síce držiteľmi povolenia na výrobu tepla, výrobu tepla a rozvod tepla alebo rozvod tepla, avšak ich prístup k odberateľom (tzn. prístup na trh) môže byť zo strany „aktívnych“ dodávateľov v dôsledku mechanizmu existujúcej právnej úpravy zablokovaný.

- 5.4 Takýto právny stav považujú navrhovatelia za rozporný s ústavou a jej ustanoveniami, ktoré sú vymedzené v tomto návrhu. Tento právny záver je kompatibilný aj s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu.
- 5.5 V rámci výkladu a interpretácie čl. 35 ods. 1 ústavy sa podľa navrhovateľov ustálil právny názor spočívajúci vtom, že prvým predpokladom uplatnenia práva podnikat' je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania sa: „Základom trhového hospodárstva a s ním spät' hospodárskej súťaže je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Vstup na trh je súčasťou ústavou zaručeného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože v trhovom hospodárstve je podstatné uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 na trhu.“ [nález sp. zn. II. ÚS 70/97]. V predmetnom náleze sp. zn. II. ÚS 70/97 je zároveň konštatované, že *„právo podnikat' sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca. Zároveň sa ním zabezpečuje verejný záujem na rozvoji podnikania ako dôležitého prvku trhového hospodárstva. Toto právo sa priznáva osobám ako právny prostriedok rozvoja trhovej ekonomiky zaručenej čl. 55 ods. 1 Ústavy.“*
- 5.6 Skupina poslancov tvrdí, že verejný záujem na funkčnosti princípov trhového hospodárstva je v predmetnom prípade posilnený o to viac, o akú oblasť regulácie ide – myslená je oblasť tepelnej energetiky, ktorá je a priori (vzhľadom na svoju povahu) predmetom verejného záujmu a štát by mal podľa názoru navrhovateľov aktívne vytvárať konkurenčné prostredie v tejto oblasti, a nie naopak, tzn. vytvárať monopolné postavenie istej skupiny podnikateľov.
- 5.7 Napadnutá právna úprava podľa navrhovateľov obsahuje viacero elementov a prvkov (funkčne a vo vzájomnej súvislosti vymedzených v časti II tohto návrhu), ktoré na jednej strane poskytujú konkurenčnú výhodu jednej skupine podnikajúcich subjektov a na strane druhej znevýhodňujú pozíciu druhej skupiny podnikajúcich subjektov, a to až do tej miery, že – obrazne vyjadrené – prvá skupina má v rukách osud tej skupiny druhej. Takáto nerovnováha je v rozpore s účelom práva podnikat', ktoré vníma ústavný súd takto: *„Účelom práva podnikat' je poskytnúť každej oprávnenej osobe náležitú príležitosť pokúsiť sa podnikat'. Pre uskutočňovanie podnikania má zásadný význam individuálna spôsobilosť podnikat' aspoň tak úspešne, aby sa osoba uplatňujúca právo podnikat' udržala na trhu, aby v konkurenčnom prostredí osvedčila svoju danosť podnikat'.“* (PL. ÚS 14/2014). Existencia konkurenčného vzťahu následne umožní zlacnenie výroby tepla u konečného spotrebiteľa.
- 5.8 Keďže prístup k odberateľom je podmienený aj súhlasným stanoviskom aktuálneho dodávateľa, tzn. zmena dodávateľa je podmienená súhlasným stanoviskom aktuálneho dodávateľa, je možné konštatovať, že dochádza k výraznej deformácii trhového prostredia a tým eliminácii účelu práva na podnikanie. Takéto pokrivenie trhových mechanizmov v konečnom dôsledku negatívne ovplyvňuje trhové hospodárstvo ako celok, čím sa (kauzálné) vytvára aj zásah do funkčných princípov trhovej ekonomiky (chránených čl. 55 ods. 1 ústavy).
- 5.9 Navrhovatelia uvádzajú, že uvedený záver bol naznačený aj v odlišnom stanovisku disentujúcich sudcov Lajosa Mészárosa a Rudolfa Tkáčika k nálezu vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015, v ktorom konštatovali (v bode 3.7), že *„vzniká tak dôvodná obava, že dodávatelia tepla ako podnikateľské subjekty budú pri vydávaní záväzného stanoviska uprednostňovať svoje súkromné podnikateľské záujmy, a nie striktné záujem verejný“*.
- 5.10 Hlavný problém, ktorý navrhovatelia v súvislosti s napadnutou právnou úpravou identifikovali, nespočíva v tom, že existuje zákonný mechanizmus, ktorý reguluje prístup k odberateľom (*de facto* k zákazníkom), ale v tom, že tento zákonný mechanizmus inkorporuje do svojho procesu aj dotknutých dodávateľov a poskytuje im neprimerané „privilegiá“, ktorými dokážu zneužívať svoju pozíciu na úkor ostatných podnikajúcich subjektov. V takomto modeli je časť podnikajúcich subjektov *de facto* v pozícii kvázi-štátneho (správneho) orgánu, keďže spolurozhoduje o právach iných subjektov, ktoré sú navyše jeho konkurenti na danom trhu. V tomto zmysle je právny rámec (s ktorým ráta čl. 35 ods. 2

ústavy) ústavne nekomfortný, keďže nie je ani nevyhnutný a ani primeraný.

6. K nesúladu ustanovení § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona o tepelnej energetike s čl. 46 ods. 1 ústavy skupina poslancov uvádza, že v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (pre kontext a relevantnosť tohto nálezu odkazujú navrhovatelia na časť III tohto návrhu) bolo v bode 93 konštatované, že *„ochrana vlastníctva podľa právnych názorov ústavného súdu implikuje hmotnoprávne aj procesnoprávne garancie. Procesná ochrana vlastníctva sa nezabezpečuje iba pomocou základných práv zo siedmeho oddielu druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50, pozn.) ústavy, ale popri tom aj pomocou procesnoprávnej ochrany implikovanej v čl. 20 ústavy.“*
- 6.1 V ďalších bodoch tohto nálezu bola podľa navrhovateľov zo strany ústavného súdu vylúčená možnosť nesúladu napadnutých ustanovení zákona o tepelnej energetike s čl. 20 ods. 1 až 3 ústavy, avšak zároveň bola samotným súdom „pootvorená“ otázka potenciálneho nesúladu napadnutých ustanovení so základnými procesnými právami (bod 99 nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015).
- 6.2 Samotný ústavný súd pritom konštatoval, že (bod 95 nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015) *„k procesnoprávnym zárukám ochrany vlastníctva ústavný súd radí riadne, plnohodnotné správne konanie“*.
- 6.3 Ústavnoprávnu rovinu zásahu napadnutej právnej úpravy podľa navrhovateľov vystihla a opísala v odlišnom stanovisku sudkyňa Mochnáčová, v ktorom konštatovala nasledujúce: *„Vychádzajúc z už uvedeného som toho názoru, že ustanovenie § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike v časti, v ktorej de facto podmieňuje splnenie podmienok pre povolenie výstavby vlastnej sústavy tepelných zariadení, napr. domovej kotolne, pozitívnym stanoviskom doterajšieho dodávateľa tepla, nevytvára ústavne súladné procesné podmienky ochrany vlastníctva, pretože bez dostatku dôvodov poskytuje možnosť doterajšiemu dodávateľovi „vetovať“ získanie príslušného povolenia.“* (záver odlišného stanoviska sudkyne Marianny Mochnáčovej k nálezu pléna ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015).
- 6.4 Nadväzujúc na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 42/2015 vrátane odlišných stanovísk, navrhovatelia tvrdia, že nesúlad s čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v odňatí možnosti procesných práv odberateľov v rámci správneho (stavebného) konania, keďže konanie, resp. jeho výsledok nezávisí od nestranného a nezávislého štátneho (správneho) orgánu, ale je determinované rozhodnutím súkromného subjektu, ktorý má navyše vlastný ekonomický záujem na výsledku samotného konania, a tak bráni vytvoreniu konkurenčného vzťahu, resp. konkurenčného prostredia na trhu. Na základe uvedeného je možné dospieť k záveru, že napadnuté ustanovenia sú v rozpore so základnými procesnými garanciami v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.
7. Na základe uvedenej argumentácie skupina poslancov navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej návrhu na ďalšie konanie vydal tento nález: *„Ustanovenia § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“*

Ustanovenia § 12 ods. 10 v spojení s § 12 ods. 9 a § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Priebeh konania

8. Ústavný súd predbežne prerokoval návrh skupiny poslancov na vyslovenie nesúladu napadnutých ustanovení zákona o tepelnej energetike s označenými ustanoveniami ústavy na neverejnom zasadnutí pléna 23. januára 2019 a uznesením č. k. PL. ÚS 6/2019-15 ho prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie.
9. Po prijatí návrhu skupiny poslancov na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 6/2019-15 z 23. januára 2019 si ústavný súd prípisom z 12. decembra 2018 podľa § 39 ods. 1 predchádzajúceho zákona o ústavnom súde (teraz § 86 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyžiadaval písomné stanovisko k návrhu skupiny poslancov od Národnej rady Slovenskej republiky.